

Драгой отчаянъ погледъ къмъ сѣлския пѣтъ впива. „О, ако ли жена ми Румянка се зададе — тогазъ що ще стане съ моето мъжко дете, пеленаче?“ И гледа — по пѣтя пребрадка се мѣрна. Той става, соколовъ погледъ впива и... бледенъ, разтреперанъ проговоря: „Братя, на мене се жребия падна! Ей Румянка идва обѣдъ да ни носи!“ и горчива сълза по бузитъ му се отрони.

Станой трепна, брата си пригърна и рече:

— Брате, на нея се падна, честъта ни да изкупи и на толкозъ хора съ живота си живота да спаси. Колко хора и добитѣкъ погълна Струма тъмноструйна?

Още не изрекълъ, ето и Румянка, весела и засмѣна, пристѣпя. Станой бавно до нея приближи и всичко ѝ каза. Тя пребледнѣ, погледна го и тихо отговори: „Щомъ на мене се жребия пада на васъ честъта да спася и на цѣло село доброто да изградя, азъ ще го изпълня“. Това като изрече, тя твърдо пристѣпи и спрѣ, дето щѣха основитѣ да зидатъ. Тримата майстори чевръсто почнаха камѣкъ следъ камѣкъ да редятъ и да зазиждатъ най-малката отъ тритѣ етърви, Румянка. Драгой зида, а сълзитѣ като порой текатъ. Тя го гледа и му шепне: „Не плачи! Нали си мъжъ, мъжки се дръжъ! Това е за благо на всички! Едно те само моля — за малкия, за Чавдара да се грижишъ!“...

Деньтъ отмина, вечеръта припадна, но тримата братя не преставатъ. Мостътъ всѣки часъ расте на